

■ Πῶς ζεσταίνεται ἡ παγωμένη καρδιά

Τὸ ταπεινὸ ἦθος καὶ ὁ ἄπλαστος λόγος: ἡ ὁδὸς τῆς ὠφελείας τοῦ πλησίον μας*

Τὸ 1928 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ διακεκριμένος Καθηγητὴς τῆς πειραματικῆς Φυσιολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Ρήγας Νικολαΐδης.

Ρήγας
Νικολαΐδης
(1856 - 1928).

Ἀπὸ τὰ νειᾶτα του ἦταν ἕνας ὑπερήφανος πολέμιος καὶ ἀρνητὴς τῆς Πίστεως, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ ἀυθαίρετα συμπεράσματα παροδικῶν ἐπιστημονικῶν θεωριῶν γιὰ τὴν ἐξέλιξι τῶν ὄντων, εἶχε παρασύρει πολλοὺς ἀπὸ τοὺς μαθητάς του στὴν πλάνη, τὸν ὕλισμὸ καὶ τὴν ἀθεΐα.

Ἐνα ἔτος ὅμως πρὶν ἀπὸ τὴν κοίμησί του ἐπανευρίσκει τὴν Πίστι· βαδίζει τὴν ὁδὸ τῆς Δαμασκοῦ· ἐπιστρέφει στὴν Ἐκκλησία· ποθεῖ νὰ ἀναίρῃ ὅσα ἔγραψε κατὰ τῆς Χριστιανικῆς Ἀληθείας.

Καὶ τελικὰ, δρασκελίζει τὸ κατώφλι τῆς αἰωνιότητος συμφιλιωμένος μὲ τὸν Θεό, βαθεῖα μετανοημένος, ἐξομολογημένος καὶ κοινωνημένος.

* * *

Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ εἶχε συμβάλει στὴν ἐπιστροφή τοῦ πρῶην ἀλαζόνος ἀθέου;...

Ἦταν ἡ ἀπλοϊκὴ, ἀλλὰ βαθεῖα εὐλαβὴς καὶ ἀφωσιωμένη του ὑπηρέτρια Μαριγώ...

Αὐτὴ ἡ εὐλογημένη, μία χωρικὴ ἀγράμματη, ἐδίδαξε τὴν Ἀνωτάτη Ἀλήθεια στὸν σοφὸ Καθηγητὴ· ὄχι μὲ λόγια, ἀλλὰ

μέ τὸ παράδειγμά της, μέ τὴν ἀρετὴ της, μέ τὴν βαθεῖά της κρίσι καὶ τὴν ἀφιλοκερδῆ της ἀφοσίωσι.

Ὁ διάσημος Καθηγητὴς ἄρχισε κάποια στιγμή νὰ προβλη-
ματίζεται:

• **μία θρησκεία, ἡ ὁποία μόνης της –χωρὶς σπουδές, χωρὶς ἀνώτερη κοινωνικὴ τάξι, χωρὶς ἀναλύσεις ἐπιστημονικές, οὔτε συζητήσεις φιλοσοφικές– ἀνεβάζει μίαν ἀπλῆ χωρικὴ σὲ τόσο ὑψηλὸ ἐπίπεδο ὀρθῆς κρίσεως, τελείας ἀρετῆς, πλήρους ἀφοσιώσεως, ἀξιοθαυμάστου ἀνταπαρνήσεως καὶ ἀνωτέρας συμπαθείας, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνωτέρα καὶ χρησιμώτερα ἐπιστήμη, ἡ ὁποία μεταμορφώνει τὴν ψυχὴ καὶ ἐξαιρεῖ τὸ πνεῦμα...**

**Γιὰ ἄλλη μία φορὰ ὁ φιλόανθρωπος Θεὸς εἶχε ἐκλέξει τὰ «μωρὰ» καὶ «ἀσθενῆ» καὶ «ἀγενῆ» τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ κατα-
σχύνη τοὺς κατὰ κόσμον σοφοὺς καὶ ἰσχυροὺς¹...**

**Ἡ παγωμένη καρδιὰ τοῦ Καθηγητοῦ ἀρχίζει νὰ ζεσταί-
νεται ἀπὸ τὴν Θεῖα Χάρι...**

**Ἔρχεται στὴν μνήμη του ἡ ἀρετὴ τῶν γονέων του, ἡ ἀφοσίω-
σις τῶν συγγενῶν του, ἡ ἀγαθότης τοῦ εὐλαβεστάτου ἑξα-
δέλφου του ἱατροῦ, ἡ εἰλικρίνεια τῶν εὐσεβῶν φίλων του...**

**Καὶ δοξάζει τὸν Θεό, διότι δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἀποθάνη
σὰν τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα μεταχειριζόταν σὰ φυσιολογικὰ του
πειράματα...**

**Καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Κύριο, διότι τὸν ὠδήγησε στὴν Πίστι
μέσω αὐτῆς τῆς ἀπλῆς, ἀλλὰ εὐλογημένης δούλης Του, τῆς
φωτισμένης ὑπηρέτριάς του, Μαριγῶς²...**

□

(*) Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως Χρυσοστόμου, Τὸ ταπεινὸ ἦθος καὶ ὁ ἄπλαστος λόγος: ἡ ὁδὸς τῆς ὠφελείας τοῦ πλησίον μας, σελ. 17-19, Αθήνα, 1999. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Α΄ Κορινθ. α΄ 27-29.

2. Βλ. Ἀρχιμ. Ἠλία Μαστρογιαννοπούλου, Ἐπιστροφές - Ρήγας Νικολαΐδης, Γιώργος Παππάς, Ἄγιος Θέρος, ἐκδόσεις «Χ.Φ.Ε.», σελ. 15-29, Αθήνα 1970.